

de mindre Funktionærer ved Skovene, de ikke statsansatte Funktionærer — eller i ethvert Tilfælde en Del af dem — ind paa Loven, saaledes at deres Lønninger dels kunde blive noget forbedrede, og at der dels ogsaa kunde ydes dem en Understøttelse, naar de bleve gamle og ikke mere kunde varetage deres Bestilling. Vi maatte imidlertid lade dette Ønske falde, fordi Ministeren ikke mente at kunne gaa med dertil, og Ministeren lovede saa i Fremtiden at skulle søge en noget større Bevilling paa Finansloven til Forbedring af disse Menneskers Kaar. Det har Ministeren ogsaa gjort, idet der i Aar findes opført et Beløb af 4—5,000 Kr. ud over det Beløb, der tidligere var opført til dette Øjemed. Jeg tør godt paa vedkommende Skovfunktionærers Vegne sige den højtærede Minister Tak, fordi han har holdt sit Løfte i saa Henseende, men jeg maa rigtignok for mit Vedkommende tilføje — og deri tror jeg, at sikkert alle disse Funktionærer ere enige med mig —, at dette Beløb forekommer os for lille. Jeg tror ikke, det i nogen Maade strækker til for at fyldestgøre de Krav, som disse Funktionærer efter min Mening med nogen Ret kunne stille til Staten.

Sagen er den, at der er grumme mange af disse Smaafunktionærer, og skal der naas til en nogenlunde anstændig Hjælp til hver især af dem, vil der kræves et større Beløb. Nu have de Folk kun en Løn af 50 Kr. om Aaret og Føde til en eller to Køer, men ganske vist er det ogsaa kun en Del af deres Tid, der er optaget i Embedsmedfær, om jeg saa maa sige, idet de en stor Del eller største Delen af deres Tid kunne arbejde i Skovens Tjeneste og fortjene en Dagløn som andre Skovarbejdere. Det er selvfølgelig ogsaa den Dagløn, de leve af. Saa længe nu disse Folk ere unge, raske og rørige, kan det nok gaa an, men jeg tillader mig som ved Sagens Behandling i Fjor at gøre opmærksom paa, at der kommer en Tid, hvor de ikke mere kunne tjene Brødet ved deres Arbejde i Skoven, og saa ere de henviste til at leve af denne lille Betaling, 50 Kr. plus Føde til et Par Køer. Saa kommer der endda en Tid, hvor de slet ikke kunne passe deres Bestilling mere, og hvor de ere henviste til at

leve af den Understøttelse, som kan tildeles dem. Men denne varierer fra 40 op til 100 Kr. og for nogles Vedkommende op til 150 Kr. Det kunne de selvfølgelig heller ikke leve af, og saa ere de nødsagede til at gaa til vedkommende Kommunalraad eller Sogneraad for at faa Alderdomsunderstøttelse. Det forekommer mig dog højst ubilligt, at Staten slider disse Menneskers Arbejdskraft op og saa overlader deres Forsørgelse til Kommunen. Det er ikke en Understøttelse, de paa nogen Maade kunne leve af, de ere nødt til at søge Hjælp hos Sogneraadene, og at disse se skævt til dem, følger af sig selv. Jeg vil blot nævne, at der i min Valgkreds findes et Sogn, hvor der er over en Snes af den Slags Funktionærer, der, naar de blive gamle, ere henviste til at søge Hjælp hos Sognekommunen. En saadan Kommune kan let faa adskillige at forsørge, ja, den kan vente omtrent hvert andet Aar, at der kommer en af disse Funktionærer med Anmodning om Alderdomsunderstøttelse, og det vil let blive en temmelig stor Byrde for vedkommende Sogn og Kommune, og det kan være, at noget lignende finder Sted andre Steder. Hvis man kunde naa til en Forhøjelse af deres Løn og af den Understøttelse, der ydes dem, naar de blive gamle og tildels uarbejdsdygtige, saa at de kunde leve nogenlunde anstændig af deres Løn, saa længe de vare i Funktion, og at de, som efter det i Fjor af Udvalget stillede Forslag kunde faa en lige saa stor livsvarig Understøttelse, naar de gik af, saa vilde deres Fordringer vistnok være fuldt ud tilfredsstillende. Jeg vil derfor tillade mig at bede den højtærede Landbrugsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag og muligvis, hvis han finder Anledning dertil, allerede paa det nuværende Finanslovsforslag søge Bevillingen noget forhøjet. Jeg skulde ikke tro, at det kommende Finansudvalg vilde have noget imod at gaa med til en noget større Bevilling, og jeg er overbevist om, at Sagen saa vel her i Tinget som i Landstinget ikke vil støde paa nogen synderlig Vanskelighed. I alle Tilfælde tør jeg maaske bede den højtærede Landbrugsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen næste Aar og fremdeles, og